

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/33/2020
Identifikačné číslo spisu: 7809208391
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:7809208391.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobkyne: H. Š., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XX, XXX XX B., právne zast. JUDr. Máriou Ďurajovou, advokátkou so sídlom Nám. 1. mája 11, 048 01 Rožňava IČO: 35 545 003, proti žalovanému: O.M.D.KOVO, spol. s r.o. Rožňava, so sídlom Krátka 569, 049 51 Brzotín, IČO: 17 080 941, právne zast. advokátskou kanceláriou PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., so sídlom Kmeťova 24, 040 01 Košice, IČO: 36 860 930, o zaplatenie 54.438,16,- Eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 4C/125/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. marca 2019 sp. zn. 11Co/74/2018-1124, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného z a m i e t a.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie pôvodne domáhala od žalovaného zaplatenia 15.269,20 Eur (460.000,-Sk) s 9 % ročným úrokom z omeškania za obdobie od 18.04.2007 do zaplatenia a mesačného nájomného vo výške 663,88 Eur (20.000,-Sk), splatného vždy do 15. dňa v mesiaci, počínajúc mesiacom jún 2007. Žalobu odôvodnila tým, že jej ako oprávnenej osobe v rámci reštitučného konania bolo rozhodnutím Okresného úradu v Rožňave, odboru PPLH, č. s. 2003/00025, ev. č. 2003/006657 zo 04.02.2003, právoplatným dňa 23.06.2005, priznané vlastnícke právo k nehnuteľnostiam - zastavaným plochám a dvojpodlažnej budove, v k. ú. E., zapísaných na LV č. XXXX, vedenom Správou katastra B., a to par. č. XXXX/X o výmere 303 m² - zastavaná plocha (dvor), parc. č. XXXX/X o výmere 1756 m² - zastavaná plocha (dvor), parc. č. XXXX o výmere 198 m² - zastavaná plocha, budova s. č. XXX. Nehnuteľnosti užíval žalovaný, ktorý o priznaní vlastníckeho práva žalobkyni od začiatku vedel, a s ktorým sa mimosúdne nevedela dohodnúť na uzavretí kúpnej ani nájomnej zmluvy. Predmet žaloby bol vyšpecifikovaný ako suma zodpovedajúca užívaniu pozemkov za všetky nehnuteľnosti o celkovej výmere 2257 m² za čas od 23.06.2005, mesiac nasledujúci od 01.07.2005 ku dňu podania žaloby, vrátane mesiaca máj 2007, t. j. za 23 mesiacov, žiadala priznať

úroky z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy za každý deň omeškania v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka od 18.04.2007 do zaplatenia. Žalobkyňa žiadala zaviazať žalovaného aj na mesačné nájomné do budúcnosti počnúc mesiacom jún 2007, splatných vždy do 15. dňa v mesiaci.

2. Okresný súd Rožňava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v poradí tretím) z 21. novembra 2017 č. k. 4C/125/2009-1058 výrokom I. zviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 55.586,22 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,00 % ročne: zo sumy 3.983,27 Eur od 23.10.2007 do 20.02.2009, zo sumy 7.966,56 Eur od 23.10.2007 do 20.02.2009, zo sumy 7.966,56 Eur od 23.10.2007 do 20.02.2009, zo sumy 7.487,39 Eur od 21.02.2009 do 06.04.2009, zo sumy 6.923,39 Eur od 07.04.2009 do 18.05.2009, zo sumy 6.641,39 Eur od 19.05.2009 do 15.06.2009, zo sumy 6.359,39 Eur od 16.06.2009 do 14.07.2009, zo sumy 6.077,39 Eur od 15.07.2009 do 28.08.2009, zo sumy 5.795,39 Eur od 29.08.2009 do zaplatenia, zo sumy 7.966,56 Eur od 01.01.2009 do zaplatenia, zo sumy 7.966,56 Eur od 01.01.2010 do zaplatenia, zo sumy 7.966,56 Eur od 01.01.2011 do zaplatenia, zo sumy 7.966,56 Eur od 01.01.2012 do zaplatenia, zo sumy 7.966,56 Eur od 01.01.2013 do zaplatenia, zo sumy 7.966,56 Eur od 01.01.2014 do zaplatenia, zo sumy 1.991,63 Eur od 01.01.2015 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobu žalobkyne zamietol. Výrokom III. priznal žalobkyni náhradu trov tohto konania podľa pomeru úspechu vo veci vo výške 100 %. Výrokom IV. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Rožňava trovy konania vo výške 1.046,30 Eur, ktoré preddavkovo platil štát, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2.1. Súd prvej inštancie po rozsiahлом dokazovaní ako aj viazaný právnym názorom vysloveným predchádzajúcim v poradí druhým zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu konštatoval, že medzi stranami neostala sporná skutočnosť, že v danom prípade sa jednalo o užívanie nehnuteľností (vlastnícky patriacich žalobkyni) žalovaným bez právneho dôvodu, po ich vydaní žalobkyni v reštitučnom konaní. Plnenie bez právneho dôvodu je jednou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v tom, že medzi zúčastnenými osobami chýba právny vzťah, ktorý by zakladal právny nárok na predmetné plnenie. Z hľadiska posúdenia otázky získania bezdôvodného obohatenia užívaním cudzej veci nie je významné, či a akým spôsobom bolo užívanie veci konzumované a či bola držba veci majetkovo zhodnocovaná, teda, či priniesla konzumentovi zisk.

2.2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že považoval nárok žalobkyne voči žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia za dôvodný a preto mu vyhovel. V prejednávanej veci bolo nesporné, že žalovaný tým, že bez právneho dôvodu a bezodplatne užíval nehnuteľnosti vlastnícky patriace žalobkyni, sa bezdôvodne na jej úkor obohatil a je povinný bezdôvodné obohatenie vydať. Čo sa týkalo doby trvania bezdôvodného obohatenia, a teda užívania nehnuteľnosti žalovaným, súd mal jednoznačne za to, že sa jedná o obdobie od 01.07.2005 (od nasledujúceho mesiaca po právoplatnom priznaní vlastníckeho práva k reštitučným nehnuteľnostiam dňa 23.6.2005), tak ako v žalobe žiadala žalobkyňa do 04.04.2014, kedy došlo k odovzdaniu nehnuteľností súdnym exekútorom oprávnenej - žalobkyni.

2.3. Vo vzťahu k užívaniu časti nehnuteľnosti spoločnosťou Galvanokov, s.r.o., bol súd toho názoru, že nie je sporné, že časť nehnuteľnosti bola užívaná iným subjektom. Avšak súd poukázal na to, že ohľadom tých istých nehnuteľností prebiehalo niekoľko súdnych konaní, v ktorých bol žalovaný, a teda užívateľom sporných nehnuteľností označovaný vždy len žalovaný, ktorý bol aj zviazaný na ich vypratanie a voči ktorému prebiehalo exekučné konanie. Žalovaný sám uviedol, že umožnil spoločnosti Galvanokov, s.r.o. užívať predmetnú nehnuteľnosť s jeho súhlasom, bez uzavretia písomnej či už odplatnej alebo bezodplatnej zmluvy. Rovnako mal opäť len ústne oznámiť spoločnosti Galvanokov, s.r.o. v máji 2005, že už nie je vlastníkom nehnuteľností. Neobstojí ani tvrdenie žalovaného, že Q.. Ľ.. W. a Q.. B. Z. boli ako konatelia žalovaného zároveň aj dvomi z troch konateľov spoločnosti Galvanokov s.r.o., čo znamená, že spoločnosť Galvanokov, s.r.o. sa o zmene vlastníctva dozvedela súčasne so žalovaným. V tomto bode mal súd za to, že žalovanému sa v konaní nepodarilo preukázať, že by hodnoverným spôsobom oznámil spoločnosti Galvanokov, s.r.o., že nie je vlastníkom nehnuteľnosti a v tejto časti sa tak dostal do dôkaznej núdze, pričom pokiaľ ako sám tvrdí, že predmetná spoločnosť užívala nehnuteľnosť len na základe jeho tichého súhlasu, táto spoločnosť následne nevystupovala ani v jednom súdnom konaní ohľadom týchto nehnuteľností ako strana sporu, teda jej nevyplynuli ani žiadne záväzky z prijatých rozhodnutí. Plne zodpovedným bol výlučne len žalovaný, ktorému nič nebráni, aby predmetnú spoločnosť žaloval sám, ak je toho názoru, že sa nemohol bezdôvodne obohatiť, tým že

priestory užívala spoločnosť Galvanokov, s.r.o.

2.4. Čo sa týka stanovenia výšky bezdôvodného obohatenia, tu sa súd stotožnil s tvrdeniami strán sporu, že napriek tomu, že odvolací súd vytkol a uložil súdu zisťovať výšku obvyklého nájomného, ako nájomného tržného, a to správami realitných kancelárií, či už miestnych alebo Národnej asociácie realitných kancelárií Slovenska o jeho výške v rozhodnom období v danom mieste, alebo aj zistenie nájomného dohodnutého v nájomných zmluvách za porovnateľné objekty, nachádzajúce sa na tom istom území, sa stranám sporu ani súdu nepodarilo zabezpečiť predmetné dôkazy, a to vzhľadom k tomu, že sa jedná o rozhodné obdobie, od ktorého uplynulo viac ako 10 rokov a žiaden z dotazovaných subjektov nebol schopný podať relevantné stanovisko o výške obvyklého nájomného predmetných nehnuteľností v rozhodnom období. Súd vzhľadom aj na stanoviská strán sporu vychádzal pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia zo znaleckého posudku č. 61/2012 vyhotoveného súdnym znalcom Q. L. J., I. zo dňa 21.12.2012, ktorý určil všeobecnú hodnotu ročného nájmu za budovu č. s. XXX vo výške 5 572,90 Eur a všeobecnú hodnotu ročného nájmu za pozemky parc. č. X XXX/X A. X XXX/X vo výške 2 505,80 Eur stanovená podľa vyhlášky č. 492/2004 Z. z. v znení vyhlášky č. 605/2008 Z. z., čo predstavovalo spolu sumu 8 078,70 Eur ročne, pričom znalecký posudok zohľadňoval aj využitie priestorov v budove, s čím sa súd v plnej miere stotožnil. Vzhľadom ku skutočnosti, že takto vyčíslená výška bezdôvodného obohatenia presahovala výšku bezdôvodného obohatenia uplatneného žalobkyňou v žalobe, súd vyhovel žalobkyni a priznal jej výšku ňou stanovenú sumou 7.966,56 Eur ročne. Výška bezdôvodného obohatenia tak za obdobie od 01.07.2005 do 04.04.2014 predstavovala sumu 69.707,22 Eur, tak ako to vyčísliła žalobkyňa. Nakoľko žalovaný v priebehu konania uhradil žalobkyni sumu 14.121,00 Eur predstavovala suma, na ktorej úhradu súd zaviazal žalovaného z titulu vydania bezdôvodného obohatenia 55.586,22 Eur.

2.5. Súd sa vysporiadal aj s návrhom žalovaného, aby súd pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia použil logickú voľnú úvahu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. 1Cdo/154/2008 zo dňa 31.03.2010 konštatoval, že: „Odvolací súd rozhodol o výške nároku žalobcu vlastnou úvahou bez toho, aby vyšiel zo základných skutočností o porovnateľných prípadoch v danom (resp. obdobnom) mieste a v danom čase, ktoré by mu umožnili kvantitatívne posúdenie potrebné pre jeho úvahu; použitie vlastnej úvahy odvolacím súdom preto nezodpovedá postupu podľa § 136 O. s. p.“ Na základe vyššie uvedeného mal súd za to, že ani v tomto prípade nie sú splnené zákonné predpoklady na postup, ktorý by spočíval v samotnom určení výšky nároku vlastnou úvahou bez použitia skutkového zistenia o relevantných súvislostiach - porovnateľných prípadoch výšky náhrad (nájomného), hoci len takýto základ (východisko) by mu umožnil náležité kvantitatívne posúdenie potrebné pre úvahu. Preto vzhľadom k skutočnosti, že výšku nájomov za obdobie priestorov v r. 2005 - 2010 v obci E. sa súdu zistiť nepodarilo a nepodarilo sa ani získať relevantné iné údaje od realitných kancelárií a rovnako nebolo možné použiť voľnú úvahu súdu na stanovenie výšky nároku, bolo nevyhnutné pridržiavať sa výsledkov nariadeného znaleckého dokazovania, aby bolo možné vo veci zákonne a spravodlivo rozhodnúť.

2.6. Súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalovanú sumu s úrokmi z omeškania tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu ohľadom úrokov z omeškania zamietol.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 11Co/74/2018-1124 zo dňa 20.03.2019. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že nie je sporné, že užíval nehnuteľnosti aj po tom, čo sa od 23.06.2005 ich vlastníkom stala žalobkyňa, že nehnuteľnosti užíval bez právneho dôvodu, teda nie je sporné posúdenie ako spor o bezdôvodné obohatenie. Sporná je výška bezdôvodného obohatenia, teda rozsah a doba užívania nehnuteľností, výška náhrady za bezdôvodné obohatenie užívaním nebytových priestorov, zápočet zhodnotenia a určenie výšky úrokov z omeškania, súd sa nevysporiadal s námietkou o užívaní časti nehnuteľnosti spoločnosťou Galvanokov, s.r.o.

3.1. Odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutom výroku o zaplatení sumy 55.586,22 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. zmenil rozsudok vo výške priznaných úrokov z omeškania tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.983,27 € za obdobie od 23.10.2007 do 20.2.2009, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 7.966,56 € za obdobie od 23.10.2007 do 20.2.2009, úrok z omeškania vo výške 7 % ročne zo sumy 7.487,39 € za obdobie od 21.2.2009 do 6.4.2009, úrok z omeškania vo výške 6,5 % zo sumy 6.923,39 € za obdobie

od 7.4.2009 do 18.5.2009, úrok z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 6.641,39 € za obdobie 19.5.2009 do 15.6.2009, úrok z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 6.359,39 € za obdobie od 16.6.2009 do 14.7.2009, úrok z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 6.077,39 € za obdobie od 15.7.2009 do 28.8.2009, úrok z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 5.795,39 € za obdobie od 29.8.2009 do zaplataenia, úrok z omeškania vo výške 7,50 % ročne zo sumy 7.966,56 € od 1.1.2009 do zaplataenia, úrok z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 7.966,56 € od 1.1.2010 do zaplataenia, úrok z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 7.966,56 € za obdobie od 1.1.2011 do zaplataenia, úrok z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 7.966,56 € za obdobie od 1.1.2012 do zaplataenia, úrok z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 7.966,56 € za obdobie od 1.1.2013 do zaplataenia, úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 7.966,56 € za obdobie od 1.1.2014 do zaplataenia a úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.991,63 € za obdobie od 1.1.2015 do zaplataenia všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. žalobkyni priznal náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3.2. V odôvodnení svojho rozsudku v bode 33. uviedol, že v prejednávanej veci nie je sporné, že od právoplatného priznania vlastníckeho práva k reštituovaným nehnuteľnostiam žalobkyni, t. j. od 23.6.2005, žalovaný bez právneho dôvodu a bezodplatne užíval nehnuteľnosti žalobkyne, čím sa bezdôvodne obohatil a je povinný bezdôvodné obohatenie vydať. Nárok žalobkyne je jednoznačne opodstatnený a akceptoval to aj samotný žalovaný, ktorý pristúpil k jeho čiastočnému plneniu. Užívateľ cudzej veci bez právneho dôvodu je povinný vydať bezdôvodné obohatenie peňažnou formou, rozsah ktorého plnenia, ak tento nie je stanovený predpisom, je vyjadrený peňažnou čiastkou, ktorú by obvykle bolo nevyhnutné vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie (prenajatie veci). Obvyklé nájomné je nájomným tržným, až pri absencii zodpovedajúcich podkladov môže súd vychádzať aj z výšky náhrad v iných prípadoch (pozri uznesenie Najvyššieho súdu 5Cdo/8/2009 z 13.11.2009). Výška bezdôvodného obohatenia bola v tomto spore ustálená znaleckým posudkom z dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozsudku náležite vysvetlil (viď bod 11.), jeho úvahám nie je čo vytknúť a odvolací súd sa s nimi stotožňuje. K námietkam žalovaného, týkajúcim sa rozsahu ním užívaných nehnuteľností vlastnícky patriacich žalobkyni, resp. k jeho tvrdeniam, kedy, ktoré nehnuteľnosti alebo ich časť už mohla žalobkyňa užívať, odvolací súd odkazuje na rozsudok Okresného súdu Rožňava sp. zn. 6C/92/2008-67 zo 4. februára 2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/127/2009-93 z 26.5.2009, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť vypratať nehnuteľnosti - zastavané plochy a dvojpodlažnú budovu, parc. č. registra „C“ č. XXXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 303 m², parcelu č. XXXX/X zastavané plochy a nádvorie o výmere 1756 m², parcelu č. XXXX zastavané plochy a nádvorie o výmere 198 m², budovu súpisného čísla XXX, nachádzajúcu sa na parcele č. XXXX, zapísané na LV č. XXXX Obce E., katastrálne územie E., v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný mal naraz vypratať všetky uvedené nehnuteľnosti do 15 dní. Právoplatný rozsudok súdu mu neukladal povinnosť vypratať sporné nehnuteľnosti po častiach (tak ako to uznal za vhodné, alebo ako to vyhovovalo žalovanému), ale v celosti v stanovenej lehote. Túto povinnosť rozsudok neukladal ani inému subjektu, ale len žalovanému. Odvolací súd v rozsudku 6Co/127/2009-93 z 26.5.2009 zdôraznil, že žalovaný už od r. 2005 vie o tom, že vlastníčkou nehnuteľností je žalobkyňa, preto za nepatričnú považoval požiadavku žalovaného, aby mu súdy poskytli „ďalšiu“ lehotu 6 mesiacov na vypratanie predmetných nehnuteľností a jeho pozornosti neušla ani tá skutočnosť, že len od rozhodnutia súdu prvej inštancie uplynula lehota viac ako ďalších troch, resp. štyroch mesiacov, a žalovaný predmetné nehnuteľnosti nevyprataval. Žalovaný však nepristúpil k dobrovoľnému plneniu jemu uloženej povinnosti, teda k vyprataniu nehnuteľností do 15 dní, preto bola žalobkyňa nútená domáhať sa jemu uloženej povinnosti v exekučnom konaní, v ktorom žalovaný opäť rôznymi obštrukciami „ťahal čas“ napr. aj nedôvodnými námietkami proti exekúcii nariadenej uznesením Okresného súdu Rožňava sp. zn. 4Er/461/2009-32 zo 14.1.2010. Odvolací súd uznesením 2CoE/259/2010-49 z 8.9.2010 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí námietok povinného (žalovaného v tomto konaní) proti exekúcii nariadenej za účelom vymoženia povinnosti uloženej povinnému, a to vypratať vyššie označené nehnuteľnosti na základe rozsudku Okresného súdu Rožňava 6C/92/2008-67 zo 4.2.2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/127/2009-93 z 26.5.2009 (ďalej len „exekučný titul“), na vykonanie ktorej súd dňa 20.8.2009 poveril súdneho exekútora K. I. J.. Celé správanie žalovaného smerovalo k tomu, aby vypratanie všetkých nehnuteľností trvalo čo najdlhšie, chcel diktovať, resp. riadiť spôsob vypratania tak, ako mu

vyhovoval a ako nevlastník chcel rozhodovať o tom, dokedy bude ktorú časť nehnuteľnosti ešte užívať a ktorú už nebude potrebovať. Samotný žalovaný svojím postojom (spočívajúcim aj v neakceptácii právoplatného rozsudku o vypratani nehnuteľností a uznesenia o nariadení exekúcie) zapríčinil, že ku kompletnému vyprataniu celej nehnuteľnosti, tak, ako mu to vyplývalo z právoplatného rozsudku súdu, a jej odovzdaniu oprávnenej, teda žalobkyni, došlo až 4.4.2014. Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je spojená so situáciou, kedy nehnuteľnosti (všetky, resp. vcelku, tak ako to vyplývalo z rozsudku súdu) boli odovzdané žalobkyni v stave, aby s nimi mohla riadne a neobmedzene disponovať. Tvrdenie žalovaného, že dom mohla žalobkyňa užívať už oveľa skôr (od r. 2009) je rozporuplné, nielen z dôvodov vyššie uvedených, ale napr. aj kvôli tomu, že dom sa nachádzal v ohradenom areáli (podľa žalobkyne uzamknutom, podľa žalovaného brána sa dala odsunúť), ale v areáli sa pohyboval strážny pes žalovaného (fotografie z roku 2013 a výpoveď svedka N. dňa 25.2.2014) a aj keď údajne len cez víkendy, voľný prístup na vlastnú nehnuteľnosť by bola žalobkyňa (opäť z dôvodov na strane žalovaného) len ťažko realizovala, uzavrel odvolací súd.

3.3. Dôvodné však boli námietky žalovaného, pokiaľ ide o súdom prvej inštancie priznaný úrok z omeškania z jednotlivých súm uvedených vo výroku rozhodnutia. Celá suma žalovaného bezdôvodného obohatenia nevznikla naraz, ani nebola v priznanej sume pôvodne žalovaná, pretože sa menila počas konania, keď bol žalobkyňou postupne petit žaloby menený v zmysle jeho „rozširovania“ za ďalšie mesiace trvania súdneho konania. Pohľadávka vzniknutá z bezdôvodného obohatenia, ktoré postupne narastá (za jednotlivé mesiace) nie je celá splatná už podaním žaloby, pretože splátky za jednotlivé mesiace by boli splatné od skoršieho dátumu, než ako by pohľadávka vznikla. Preto úrok z omeškania za jednotlivé sumy, ako ich priznal súd vo svojom rozsudku, nie je jednotný vo výške 9 %, ale pri aplikácii § 3 Nar. vlády č. 87/1995 Z. z. (výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu) odvíja sa od diskontnej sadzby platnej v tom ktorom období: od 25.4.2007 do 28.10.2008 bol 4,25 % (úrok z omeškania 9,25 %), od 29.10.2008 do 11.11.2008 bol 3,75 % (8,75 %), od 12.11.2008 do 9.12.2008 diskontná sadzba 3,25 % (úrok z omeškania 8,25 %), od 10.12. 2008 do 31.12.2008 bol úrok z omeškania 5 %, od 1.1.2009 do 20.1.2009 diskontná sadzba 2,50 % (úrok z omeškania 7,50 %), od 21.1.2009 do 10.3.2009 diskontná sadzba bola 2 % (úrok z omeškania 7 %), od 11.3.2009 do 7.4.2009 diskontná sadzba bola 1,5 % (úrok z omeškania bol 6,5 %), od 8.4.2009 do 12.5.2009 diskontná sadzba bola 1,25 % (úrok z omeškania bol 6,25 %), od 13.5.2009 do 12.4.2011 bola diskontná sadzba 1 % (úrok z omeškania bol 6 %), od 13.4.2011 do 12.7.2011 bola diskontná sadzba 1,25 % (úrok z omeškania bol 6,25 %), od 13.7.2011 do 8.11.2011 diskontná sadzba bola 1,50 % (úrok z omeškania 6,50 %), od 9.11.2011 do 13.12.2011 diskontná sadzba bola 1,25 % (úrok z omeškania 6,25 %), od 14.12.2011 do 10.7.2012 diskontná sadzba bola 1 % (úrok z omeškania 6 %), od 11.7.2012 do 7.5.2013 diskontná sadzba bola 0,75 % (úrok z omeškania 5,75 %), od 13.11.2013 do 10.6.2014 diskontná sadzba bola 0,25 % (úrok z omeškania 5,25 %) a od 11.9.2014 do 9.12.2015 diskontná sadzba bola 0,05 % (úrok z omeškania bol 5,05 %). Pre úplnosť odvolací súd dodal, že aj keď by žalobkyni za obdobie od 23.10.2007 prislúchali úroky z omeškania ročne vo výške 9,25 % a nie 9 % ako jej boli priznané, vychádzajúc zo zásady, že v konaní o opravnom prostriedku a v ďalšom konaní nemôže byť rozhodnuté nepriaznivejšie pre stranu, ktorá opravný prostriedok uplatnila (čl. 16 CSP), nemohol odvolací súd zaviazat' žalovaného ako odvolateľa, na zaplatenie úrokov z omeškania vo vyššej sadzbe, než ako bol zaviazaný v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto v súlade s ust. § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výške priznaných úrokov z omeškania.

3.4. Pretože žalovaný v odvolaní uviedol skutočnosti a námietky, ktoré neboli spôsobilé spochybnit' vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností (skutkového stavu) a právneho posúdenia veci v časti priznanej istiny, odvolací súd podľa § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v napadnutom výroku o priznaní istiny.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie dňa 04. júla 2019, pričom si uplatnil dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo

zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

4.1. Dôvod nezákonnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f/ CSP spočíva v tom, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zaplatení sumy údajného bezdôvodného obohatenia za užívanie všetkých nehnuteľností vo výške 55.586,22 Eur za obdobie od 01.07.2005 - 04.04.2014 ako vecne správny, pričom sa nevysporiadal s otázkou výšky bezdôvodného obohatenia, obdobia za ktoré malo vzniknúť a v akom rozsahu, ani s otázkou identifikácie subjektu povinného na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to i napriek tomu, že vykonaným dokazovaním v priebehu konania bolo explicitnými dôkazmi súdom oboch stupňov preukázané, že dotknuté nehnuteľnosti a ich časti v dotknutom období užíval aj iný subjekt, že žalovaný všetky nehnuteľnosti a ich časti v dotknutom čase neužíval a postupne ich vypratal, a najmä nebola žiadnym relevantným dôkazom ustálená výška bezdôvodného obohatenia, ktorá skutočnosť znamená neunesenie dôkazného bremena tvrdenia. Dôvodnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľ videl v odklone od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke určenia výšky bezdôvodného obohatenia (a tým spojeného dôkazného bremena o tejto skutočnosti) a v otázke identifikácie subjektu povinného vydať bezdôvodné obohatenie.

4.2. K problematike nesprávneho určenia obdobia, počas ktorého žalovaný užíval nehnuteľnosti, sa dovolateľ nestotožnil s vyhodnotením vykonaného dokazovania, kedy tvrdil, že trvanie a skončenie bezdôvodného obohatenia súdy posúdili vo vzťahu k všetkým nehnuteľnostiam nepochopiteľne en block až k odovzdaniu nehnuteľností žalobkyni súdnym exekútorom, hoci časť nehnuteľností bola vypratávaná žalovaným dávno - v prípade budovy niekoľko rokov pred tým. To, že žalovaný povinnosť uloženú v rozsudku 6C/92/2008 plnil čiastočne a postupne nemôže logicky znamenať, že sa bezdôvodne obohacoval na úkor žalobkyne v rozsahu všetkých nehnuteľností až do skončenia exekúcie.

4.3. Dovolateľ vytkol odvolaciemu súdu, že svoje závery o výške bezdôvodného obohatenia založil výlučne na dôkaze - záveroch znaleckého posudku Q. J. zo dňa 21.12.2012. Dovolateľovi nebolo zrejmé, prečo súd pri absencii zodpovedajúcich podkladov o výške obvyklého nájomného v porovnateľných prípadoch nevychádzal z výšky náhrad v iných, čo najbližších prípadoch. Dovolateľ je presvedčený, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadom ňou tvrdených skutočností, t. j. v časti výšky obvyklého nájomného (teda výšky ujmy predstavujúcej bezdôvodné obohatenie). Dovolateľ tiež uviedol, že v rozhodnutiach súdov oboch inštancií absentuje akákoľvek úvaha o tom, či vôbec aj s ohľadom na absenciu porovnateľných podkladov predmetné nehnuteľnosti vôbec boli reálne prenajatelné a či nejaké bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo. V tomto považuje dovolateľ rozsudok súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu za nezrozumiteľný, rozporný a nepresvedčivý.

4.4. Vady rozhodnutí súdov oboch inštancií završuje podľa dovolateľa skutočnosť, že súdy dokonca nesprávne identifikovali subjekt povinný na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže bolo preukázané, že časť priestorov v budove súp. č. XXX užíval iný subjekt, spoločnosť GALVANOKOV s.r.o. Podľa názoru dovolateľa neobstojí selektívny záver súdov, že žalovaný nepreukázal, že by hodnoverným spôsobom oznámil spoločnosti GALVANOKOV s.r.o., že nie je vlastníkom nehnuteľností a v tejto časti sa dostal do dôkaznej núdze.

4.5. V otázke prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľ vyšpecifikoval dve právne otázky, v riešení ktorých malo dôjsť k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Za prvú považoval otázku posúdenia výšky bezdôvodného obohatenia a spôsobu jeho určenia, keď túto posúdil bez zistenia rozhodných skutočností o obvyklom nájomnom len na základe znaleckého posudku bez použitia voľnej úvahy. Podľa dovolateľa malo dôjsť k odklonu od rozhodnutí NS SR sp. zn. 5Cdo/8/2009 a sp. zn. 1Cdo/154/2008. Súdy neskúmali, či sa žalovaný na úkor žalobkyne skutočne bezdôvodne obohatil, či nehnuteľnosti boli prenajatelné (a teda mohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie), čo zdokladoval aj judikatúrou NS ČR sp. zn. 28Cdo/4184/2018 a sp. zn. 28Cdo/3767/2007. Druhou otázkou bola otázka subjektu povinného na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď napriek celkom zrejmej identifikácii tretej osoby, ktorá sa bezdôvodne obohacovala na úkor žalobkyne, zaviazal žalovaného aj na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré získala tretia osoba. Tu uviedol rozhodovaciu činnosť NS SR sp. zn. 2Cdo/92/2010, 7Cdo/117/2011.

4.6. Dovolateľ žiadal odložiť vykonateľnosť, resp. právoplatnosť rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/74/2018-1124 zo dňa 20.03.2019 a rozsudku Okresného súdu Rožňava sp. zn.

4C/125/2009-1057 zo dňa 21.11.2017 a záverom žiadal rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne zrušiť spolu s rozsudkom odvolacieho súdu aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie spolu s náhradou trov dovolacieho konania.

5. Žalobkyňa sa k podanému dovolaniu vyjadrila a navrhla dovolanie žalovaného odmietnuť a priznať jej náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Za vrchol arogancie považovala žalobkyňa správanie dovolateľa, ktorý dobrovoľne nevydal reštitučné nehnuteľnosti prinavrátené štátom v roku 2005, tieto vydal až v exekučnom konaní v roku 2014, pričom boli vydané ako znehodnotené, a že za roky zadržíavaného majetku žalobkyne ignoruje zaplatiť finančný ekvivalent za užívanie nehnuteľností bez právneho dôvodu.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné zamietnuť.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolačný súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Podľa právneho názoru dovolateľa je podané dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolačný súd konštatuje, že dovolanie je prípustné, avšak nie je dôvodné.

11. Dovolačný súd uvádza, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred dovolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, nie je spravidla nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Dovolačný súd posúdil dovolanie v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP a dospel k záveru, že nie je dôvodné.

12. Dovolaateľ uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu sa nevysporiadal s otázkou výšky bezdôvodného obohatenia, obdobia za ktoré malo vzniknúť a v akom rozsahu, ani s otázkou identifikácie subjektu povinného na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to i napriek tomu, že vykonaným dokazovaním v priebehu konania bolo explicitnými dôkazmi súdom oboch stupňov preukázané, že dotknuté nehnuteľnosti a ich časti v dotknutom období užíval aj iný subjekt, že žalovaný všetky nehnuteľnosti a

ich časti v dotknutom čase neužíval a postupne ich vypratá, a najmä nebola žiadnym relevantným dôkazom ustálená výška bezdôvodného obohatenia, ktorá skutočnosť znamená neunesenie dôkazného bremena tvrdenia.

13. Dovolací súd sa oboznámil s obsahom spisového materiálu, a k dôvodnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP uvádza, že nie je daná. Vo vzťahu k námietke dovolateľa ohľadne dĺžky obdobia bezdôvodného užívania nehnuteľností dovolací súd v celom rozsahu poukazuje na bod 33. rozsudku odvolacieho súdu. K námietkam žalovaného, týkajúcim sa rozsahu ním užívaných nehnuteľností vlastnícky patriacich žalobkyni, resp. k jeho tvrdeniam, kedy, ktoré nehnuteľnosti alebo ich časť už mohla žalobkyňa užívať, odvolací súd odkazuje na rozsudok Okresného súdu Rožňava sp. zn. 6C/92/2008-67 zo 4. februára 2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/127/2009-93 z 26.5.2009, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť vypratáť nehnuteľnosti - zastavané plochy a dvojpodlažnú budovu, parc. č. registra „C“ č. XXXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 303 m², parcelu č. XXXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 1756 m², parcelu č. XXXX zastavané plochy a nádvoria o výmere 198 m², budovu súpisného čísla XXX, nachádzajúcu sa na parcele č. XXXX, zapísané na LV č. XXXX Obce E., katastrálne územie E., v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný mal naraz vypratáť všetky uvedené nehnuteľnosti do 15 dní. Právoplatný rozsudok súdu mu neukladal povinnosť vypratáť sporné nehnuteľnosti po častiach (tak ako to uznal za vhodné, alebo ako to vyhovovalo žalovanému), ale v celosti v stanovenej lehote. Túto povinnosť rozsudok neukladal ani inému subjektu, ale len žalovanému. Dovolateľ bol viazaný právoplatným rozsudkom na vypratanie nehnuteľností potvrdeným rozsudkom krajského súdu, ktorý ale ako vyplynulo aj z dokazovania, nerešpektoval. Nie je možné prisvedčiť právnenému názoru dovolateľa, že v prípade vypratávania nehnuteľností „po častiach“ s veľkým časovým rozstupom (teda nerešpektovanie súdom uloženej povinnosti) plynie rozhodná doba pre určenie dĺžky obdobia bezdôvodného obohatenia od okamihu vypratania každej nehnuteľnosti zvlášť, obzvlášť nie v prípade, ak ide o nehnuteľnosti, ktoré tvoria dom vrátane prístupových pozemkov k nemu, ako tomu bolo v tomto prípade. Navyiac ako z vykonaného dokazovania vyplýva, žalovaný podnikal aktívne kroky na znemožnenie prevzatia nehnuteľností žalobkyňou, kedy síce deklaroval vypratanie domu, avšak areál oplotil a pustil doň strážneho psa, pozemky pri dome tvoriace aj prístup k nemu ponechával zapratané jeho hnutelnými vecami a plechovými búdami a počas exekučného konania robil umelo obštrukcie v snahe zabrániť resp. znemožniť žalobkyni domôcť sa svojho súdom priznaného reštitučného nároku.

14. K námietke dovolateľa ohľadne výšky bezdôvodného obohatenia dovolateľ vytkol odvolaciemu súdu, že vychádzal len z výsledkov znaleckého dokazovania. Aj tu musí dovolací súd odkázať na odôvodnenie, avšak rozsudku súdu prvej inštancie konkrétne body 53. a 54., ktoré sa dôkladným a obsírnym spôsobom vysporiadali s touto námietkou. Súd prvej inštancie podrobne opísal skutkový stav, dôkazy z ktorých vychádzal, aj špecifickosť tohto prípadu. Keďže sa v danom prípade nepodarilo zabezpečiť dôkazy ohľadne výšky obvyklého nájomného správami realitných kancelárií Slovenska v rozhodnom období a v danom mieste alebo zistenie nájomného dohodnutého v nájomných zmluvách za porovnateľné objekty (keďže ide o obdobie, od ktorého uplynulo viac ako 10 rokov a žiaden z dotazovaných subjektov nebol schopný podať relevantné stanovisko o výške obvyklého nájomného predmetných nehnuteľností v rozhodnom období, súd vychádzal pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia zo znaleckého posudku č. 61/2012 vyhotoveného súdnym znalcom Ing. Ľubomírom Hurajtom, PhD. zo dňa 21.12.2012.

15. K námietke dovolateľa, že v rozhodnutiach súdov oboch inštancií absentuje akákoľvek úvaha o tom, či vôbec aj s ohľadom na absenciu porovnateľných podkladov predmetné nehnuteľnosti vôbec boli reálne prenajatelné a či nejaké bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo, dovolací súd uvádza, že ide o nový argument, ktorý dovolateľ počas konania pred súdmi nižších stupňov nepoužil a prvý raz ním operuje až v dovolacom konaní. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 435 CSP, podľa ktorého v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. Dovolací súd nesmie vykonávať

dokazovanie a je viazaný skutkovým stavom, ako ho zistili sudy nižších stupňov, skutkovým podkladom pre rozhodnutie dovolacieho súdu môžu byť len tie skutočnosti a dôkazy, ktoré strany uviedli v konaní pred súdom prvej inštancie alebo v konaní pred odvolacím súdom, a to v takom rozsahu, ako sú uvedené v súdnom spise alebo sú uvedené v odôvodnení rozhodnutí týchto súdov.

16. K námietke nesprávnej identifikácie subjektu povinného vydať bezdôvodné obohatenie za neoprávnené užívanie predmetných nehnuteľností dovolací súd uvádza, že táto tiež nie je dôvodná. Odvolací súd v bode 33. svojho odôvodnenia jednoznačne uviedol, z akých právnych názorov vychádzal vo svojom rozhodnutí. Odvolací súd odkázal na rozsudok Okresného súdu Rožňava sp. zn. 6C/92/2008-67 zo 4. februára 2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/127/2009-93 z 26.5.2009, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť vypratáť nehnuteľnosti - zastavané plochy a dvojpodlažnú budovu, parc. č. registra „C“ č. XXXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 303 m², parcelu č. XXXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 1756 m², parcelu č. XXXX zastavané plochy a nádvoria o výmere 198 m², budovu súpisného čísla XXX, nachádzajúcu sa na parcele č. XXXX, zapísané na LV č. XXXX Obce E., katastrálne územie E., v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný mal naraz vypratáť všetky uvedené nehnuteľnosti do 15 dní. Túto povinnosť rozsudok neukladal inému subjektu, len žalovanému. Žalovaný však nepristúpil k dobrovoľnému plneniu jemu uloženej povinnosti, teda k vyprataniu nehnuteľností do 15 dní, preto bola žalobkyňa nútená domáhať sa jemu uloženej povinnosti v exekučnom konaní, v ktorom žalovaný opäť rôznymi obštrukciami „ťahal čas“ napr. aj nedôvodnými námietkami proti exekúcii nariadenej uznesením Okresného súdu Rožňava sp. zn. 4Er/461/2009-32 zo 14.1.2010. Odvolací súd uznesením 2CoE/259/2010-49 z 8.9.2010 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí námietok povinného (žalovaného v tomto konaní) proti exekúcii nariadenej za účelom vymoženia povinnosti uloženej povinnému, a to vypratáť vyššie označené nehnuteľnosti na základe rozsudku Okresného súdu Rožňava sp. zn. 6C/92/2008-67 zo 4.2.2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/127/2009-93 z 26.5.2009 (ďalej len „exekučný titul“), na vykonanie ktorej súd dňa 20.8.2009 poveril súdneho exekútora K. I. J.. Odvolací súd naviazal a doplnil odôvodnenie súdu prvej inštancie, ktoré v bode 52. rozsudku uvádzalo, že žalovaný sám uviedol, že umožnil spoločnosti Galvanokov, s.r.o. užívať predmetnú nehnuteľnosť s jeho súhlasom, bez uzavretia písomnej či už odplatnej alebo bezodplatnej zmluvy. Rovnako mal opäť len ústne oznámiť spoločnosti Galvanokov, s.r.o. v máji 2005, že už nie je vlastníkom nehnuteľností. Neobstoí ani tvrdenie žalovaného, že Q.. Ľ.. W. a Q.. B.. Z. boli ako konatelia žalovaného zároveň aj dvomi z troch konateľov spoločnosti Galvanokov s.r.o., čo znamená, že spoločnosť Galvanokov, s.r.o. sa o zmene vlastníctva dozvedela súčasne so žalovaným. V tomto bode má súd za to, že žalovanému sa v konaní nepodarilo preukázať, že by hodnoverným spôsobom oznámil spoločnosti Galvanokov, s.r.o., že nie je vlastníkom nehnuteľnosti a v tejto časti sa tak dostal do dôkaznej núdze, pričom pokiaľ ako sám tvrdí, že predmetná spoločnosť užívala nehnuteľnosť len na základe jeho tichého súhlasu, táto spoločnosť následne nevystupovala ani v jednom súdnom konaní ohľadom týchto nehnuteľností ako strana sporu, teda jej nevyplynuli ani žiadne záväzky z prijatých rozhodnutí. Plne zodpovedným bol výlučne len žalovaný, ktorému nič nebráni, aby predmetnú spoločnosť žaloval sám, ak je toho názoru, že sa nemohol bezdôvodne obohatiť, tým že priestory užívala spoločnosť Galvanokov, s.r.o.

17. Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

18. Dovolací súd dodáva, že v súlade s § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dovolací súd poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť

skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané sudy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové sudy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod) a či konajúci súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak ako už dovolací súd vyššie uviedol, tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

19. Dovoláním napádaný rozsudok podľa názoru dovolacieho súdu uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy a úvahy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Súd prvej inštancie vykonal veľmi rozsiahle, niekoľkokrát dopĺňované dokazovanie.

20. Z vyššie uvedeného vyplýva, že zo strany súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu a výsledkom vykonaného dokazovania, nezakladá dôvodnosť podaného dovolania.

21. Dovolací súd ďalej pristúpil k prieskumu dôvodnosti podaného dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. V otázke prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľ vyšpecifikoval dve právne otázky, v riešení ktorých malo dôjsť k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Za prvú považoval otázku posúdenia výšky bezdôvodného obohatenia a spôsobu jeho určenia, keď túto posúdil bez zistenia rozhodných skutočností o obvyklom nájomnom len na základe znaleckého posudku bez použitia voľnej úvahy. Podľa dovolateľa malo dôjsť k odklonu od rozhodnutí NS SR sp. zn. 5Cdo/8/2009 a sp. zn. 1Cdo/154/2008. Sudy neskúmali, či sa žalovaný na úkor žalobkyne skutočne bezdôvodne obohatil, či nehnuteľnosti boli prenajatelné (a teda mohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie), čo zdokladoval aj judikatúrou NS ČR sp. zn. 28Cdo/4184/2018 či sp. zn. 28Cdo/3767/2007. Druhou otázkou bola otázka subjektu povinného na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď napriek celkom zrejmej identifikácii tretej osoby, ktorá sa bezdôvodne obohacovala na úkor žalobkyne, zaviazal žalovaného aj na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré získala tretia osoba. Tu uviedol rozhodovaciu činnosť NS SR sp. zn. 2Cdo/92/2010, sp. zn. 7Cdo/117/2011.

22. K problematike určenia výšky a spôsobu určenia bezdôvodného obohatenia dovolateľ uviedol odklon od rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/8/2009 a sp. zn. 1Cdo/154/2008. Obe rozhodnutia upravujú všeobecné podmienky vzniku, rozsahu a spôsobu uplatnenia bezdôvodného obohatenia. V danom prípade na základe vykonaného rozsiahleho dokazovania bolo preukázané, že povinným subjektom je žalovaný. Dovolací súd nevidí odklon od vyššie uvedených rozhodnutí. Žalovaný predmetné nehnuteľnosti užíval, čo sám nepopiera a vo viacerých svojich podaniach tvoriacich súčasť spisového materiálu uznáva, že k bezdôvodnému obohateniu došlo. Žalovaný na základe zisteného skutkového stavu vecí a po zhodnotení dôkazov súdmi nižšieho stupňa je plne zodpovedný bezdôvodné obohatenie v súdom priznanej výške vydať a dovolací súd súhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie potvrdeným rozsudkom odvolacieho súdu.

K doplneniu rozšírenia prvej otázky ohľadne absencie skúmania skutočností, či sa žalovaný na úkor žalobkyne skutočne bezdôvodne obohatil, či nehnuteľnosti boli prenajatelné (a teda mohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie), čo zdokladoval odklonom od judikatúry NS ČR sp. zn. 28Cdo/4184/2018 či

sp. zn. 28Cdo/3767/2007 dovolací súd uvádza, že rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu ČR nie je považovaná za ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR. Navyiac, predmetná otázka nebola súdmi nižšieho stupňa ani riešená, rozhodnutie odvolacieho súdu na jej riešení nezáviselo, a teda v tomto smere nie je splnený ani základný predpoklad prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a § 432 CSP.

23. K otázke identifikácie subjektu povinného vydať bezdôvodné obohatenie, ktorú dovolateľ upresnil, že keď napriek celkom zrejmej identifikácii tretej osoby, ktorá sa bezdôvodne obohacovala na úkor žalobkyne, zaviazal žalovaného aj na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré získala tretia osoba, dovolací súd uvádza, že k odklonu od dvoch vyššie uvedených rozhodnutí (2Cdo/92/2010, 7Cdo/117/2011) nemohlo dôjsť, keďže odvolací súd túto otázku ani neriešil. Zo zisteného skutkového stavu veci a vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že povinnosť vypratať predmetné nehnuteľnosti bola uložená výlučne žalovanému. Otázka identifikácie subjektu povinného vydať bezdôvodné obohatenie bola vyriešená rozsiahlym dokazovaním navyiac niekoľkokrát dopĺňaným súdom prvej inštancie, došlo k spoľahlivému zisteniu skutkového stavu, nejde teda o právnu otázku, v riešení ktorej by sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Nešlo o rozhodnú otázku, od riešenia ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolací súd konštatuje, že ani v tomto smere nie je splnený základný predpoklad prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a § 432 CSP.

24. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je dôvodné, a preto ho zamietol podľa § 448 CSP.

25. Dovolateľ v dovolaní žiadal odložiť vykonateľnosť, resp. právoplatnosť rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/74/2018-1124 zo dňa 20.03.2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 4C/125/2009-1057 zo dňa 21.11.2017. Dovolací súd návrhu nevyhovel z dôvodu absencie takých dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali potrebu odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

26. Dovolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Dovolací súd priznal žalobkyňi náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.